

ΑΠΟΛΕΙΠΕΙΝ Ο ΘΕΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΝ

Σὰν ἔξαφνα, ὦρα μεσάνυχτ', ἀκουσθεῖ
 ἀόρατος θίασος νὰ περνᾷ
 μὲ μουσικὲς ἑξαίσιες, μὲ φωνές—
 τὴν τύχη σου ποῦ ἐνδίδει πιά, τὰ ἔργα σου
 ποῦ ἀπέτυχαν, τὰ σχέδια τῆς ζωῆς σου
 ποῦ βγῆκαν ὅλα πλάνες, μὴ ἀνοφέλετα θρηνήσεις.
 Σὰν ἔτοιμος ἀπὸ καιρό, σὰ θαρραλέος,
 ἀποχαιρέτα τὴν, τὴν Ἀλεξάνδρεια ποῦ φεύγει.
 Πρὸ πάντων νὰ μὴ γελασθεῖς, μὴν πεῖς πῶς ἦταν
 ἓνα ὄνειρο, πῶς ἀπατήθηκεν ἡ ἀκοή σου·
 μάταιες ἐλπίδες τέτοιες μὴν καταδεχθεῖς.
 Σὰν ἔτοιμος ἀπὸ καιρό, σὰ θαρραλέος,
 σὰν ποῦ ταιριάζει σε ποῦ ἀξιώθηκες μὲ τέτοια πόλι,
 πλησίασε σταθερὰ πρὸς τὸ παρὰθυρο,
 κι ἄκουσε μὲ συγκίνησιν, ἀλλ' ὄχι
 μὲ τῶν δειλῶν τὰ παρακάλια καὶ παράπονα,
 ὡς τελευταία ἀπόλαυσι τοὺς ἤχους,
 τὰ ἑξαισία ὄργανα τοῦ μυστικοῦ θιάσου,
 κι ἀποχαιρέτα τὴν, τὴν Ἀλεξάνδρεια ποῦ χάνεις.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ